

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. Пловдив, 09.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, Х СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен П. Чакалов

Членове: Румяна Ив. Андреева
Бранимир В. Василев

при участието на секретаря Бояна Ал. Дамбулева
като разгледа докладваното от Румяна Ив. Андреева Въззивно гражданско дело № 20225300503188 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от „ВИВУС.БГ“ ЕООД, ЕИК 202393458, против решение № 3236/10.10.2022 г., постановено по гр. дело № 1435/2022 г. по описа на Районен съд - Пловдив, I гр. състав, с което е прогласена нищожността на клауза, предвиждаща заплащане на такса за експресно разглеждане от 98,52 лева в договор за кредит № 9946029012 от 23.02.2017 г., сключен между „ВИВУС.БГ“ ЕООД и М. Ж. М., поради противоречие със закона, като дружеството жалбоподател е осъдено да върне на М. Ж. М. сумата от 98,52 лева, платена при начална липса на основание по клауза за експресно разглеждане в договор за потребителски кредит № 9946029012 от 23.02.2017 г., сключен между „ВИВУС.БГ“ ЕООД и М. Ж. М. с ЕГН *****, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на предявяване на исковата молба – 31.01.2022 г. до окончателното ѝ изплащане. С въззивната жалба се поддържа оплакването, че решението е неправилно, като се иска неговата отмяна и постановяване на друго решение по същество. Жалбоподателят моли за присъждане на разноски.

Въззиваемата страна М. Ж. М., чрез адв. Е. И. , в писмения си отговор оспорва жалбата като неоснователна. Излага съображения по същество. Моли за потвърждаване на обжалваното решение и за присъждане на разноски.

Пловдивският Окръжен съд, след преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Жалбата е подадена от процесуално легитимирана страна в законоустановения срок и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд извършва служебно проверка на валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

В изпълнение на правомощията си, визирани в горепосочената правна норма, въззивният съд констатира, че обжалваното решение е нищожно.

Нищожността е най-тежкият порок на съдебното решение, който не е дефиниран в закона. Съдържанието на понятието се извлича по тълкувателен път, основаващ се на характера на съдебното решение като едностранно властническо волеизявление на държавен правораздавателен орган, с което се разрешава правният спор.

Валидността на съдебния акт предполага произнасяне от надлежния съд според изискванията за родовата и местната подсъдност, в пределите на правораздавателната власт на съответната инстанция, да е изготвено в писмена форма и да е подписано от съдебния състав, а в мотивите и диспозитива на решението да е изразена ясно волята на съда.

В настоящият случай първоинстанционният съд не е спазил изискванията за форма на съдебното решение.

Нормата на чл. 235 от ГПК изисква съдебното решение да бъде изготвено в писмена форма. В случая това изискване не е спазено. Първоинстанционното решение е изготвено в електронна форма в Единната информационна система на съдилищата, подписано е с електронен подпис и е изпратено на въззивната инстанция на хартиен носител, но без мастилен подпис на изготвилния го съдия.

Единната информационна система на съдилищата обаче изпълнява функциите само на деловодна система за съдилищата и на информационна система за страните. Чрез Единната информационна система на съдилищата не се осъществява електронно правосъдие (в този смисъл е становището, изразено в Определение № 10/31.01.2022 г. по ч. н. д. № 45/2022 г., II н. о. на ВКС).

Съгласно чл. 102а от ГПК съдът издава актовете и извършва всички други предвидени в закона процесуални действия в електронна форма при условията на ЗСВ, освен ако поради естеството им това е невъзможно или по силата на закон е предвидено извършването им по друг начин.

В случая, наред с електронната форма за извършваните процесуални действия и издаване на актове, ГПК е запазил изискването крайните актове на съда /решения, определения, разпореждания/, да се създават и в писмена форма /чл. 235, ал. 4 от ГПК/, като чл. 236, ал.3 от ГПК изисква решението да бъде подписано от всички съдии, които са участвали в постановяването му.

Разграничението между електронната форма на актовете и писмената форма по смисъла на процесуалния закон като форма за валидност се извежда и от изискването на чл. 406, ал. 3 от ГПК за извършването на надлежна бележка върху акта, въз основа на който се издава изпълнителен лист. За издаване на изпълнителен лист се изисква писмена форма /чл. 408, ал. 1 от ГПК/. Писмена форма се изисква по силата на чл. 412, т. 12 от ГПК и за заповедите за изпълнение по чл. 410 и чл. 417 от ГПК, което се потвърждава от изискването на чл. 418, ал. 2 от ГПК /норма, идентична с тази на чл. 406, ал. 3 от ГПК/.

Ето защо, поради липса на изискуемата от закона форма обжалваното решение следва да се прогласи за нищожно и делото да се върне на друг състав на Пловдивския районен съд за постановяване на ново решение.

По изложените съображения и на основание чл. 270 от ГПК съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНО решение № 3236/10.10.2022 г., постановено по гр. дело № 1435/2022 г. по описа на Районен съд - Пловдив, I гр. състав.

ВРЪЩА делото на друг състав на Районен съд – Пловдив за постановяване на ново решение.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____